

Ana Rahminde Aldığım Öğütler I

– SönmezKORKMAZ · 11 Kasım 2009

Kapı hızla açıldı. Tam karşımda bir adam. "Nerde kaldın." Durakladı. İmalı bir ifadeyle " herkes seni bekliyor" diye söylendi. İki kolunuda bana doğru açarak.

"Allah Allah" dedim. " Nerden geldim ben buraya. Etrafta da kimsecikler yokken beni bekleyenlerden bahsediyor."

Neyseki alçak sesle söylenmiş bu sözleri duyamamıştı.

Kaşlarını çattı. Dudaklarını öne doğru çıkarttı. Bakışlarını suç işlemiş bir çocuğa kızar gibi yüzüme çevirdi. Kalın bir ses tonuyla "sana diyorum sana... Yolculuk nereye?" dedi. Omuzlarımı aşağı doğru salladım, ellerimi iki yana açtım. " Bilmem" dedim. "Galiba birşeyler arıyorum."

"Ne kaybettin ki " diye sordu.

Yolumu diyemedim. Belki utandım, belki korktum. Sustum.

"Ne aradığını bilmeyenler aradığını bulamaz evlat" dedi. Sesi biraz daha yumuşamış, bakışları sadeleşmişti.

"Ben..." dedim. "Yolumu kaybettim."

Birşey demedi. Yalnızca güldü.

"Yürüdüğün yolundur evlat. Sen varmak istediğin yer için yürümene bak."

"Varmak istediğim yer mi?... Düşünmedim." dedim. Hüzünlü bir ses tonuydu. Dudaklarım düğümlendi... Sustum.

"Sen kimsin amca?"

"Zaman"

"Ne yapıyorsun burada"

"Gelenleri ağırılıyorum" dedi. Gözlerini uzak diyarlara çevirerek...

"Gelenler nereye giderler?" Bir süre başını hiç çevirmeden sessizce bekledikten sonra cevap verdi.

"Hayat kapısına"

"Orda ne var"

"Kapılar"

"Kapılar mı ?" demeyi düşünmüşken elimi aniden kavrayarak

"Gel benimle" dedi. Yüreğimde ansızın bir korku, gözlerimde anlamsız yaşlar belirdi. Ağlamaya başladım.

"İşte" dedi eliyle işaret ederek,

"Senin kapın orada yolunda ardında var git kapını aç, yolunu yürü."

Öce sustum ve duraksadım. Bilinmezliğin girdabı ruhumu sıkmaya başlamıştı.

"Ne duruyorsun" dedi.

"Biraz daha kalsam" der gibi baktım çehresine
"Sen hep burda mı durursun benimle gelemes misin?" dedim.

"Biz dört kardeşiz" dedi. "Senin hep yanında olacak olan şimdiki zamandır. Ona değer verirsen üçüncü kardeşim seni hoş karşılar. Gelecek zaman seni hoş karşılar beni hep güzel hatırlarsın." dedi ve sırtını döndü.

"Peki ya dördüncüsü onu hiç göremeyecek miyim?"

"Yolun sonunda evlat, yolun sonunda" dedi.

"Onun adını söylemedin"

"Dördüncü kardeşimin başlangıcı ve sonu yoktur. Ona geniş zaman derler... Sen anın değerini bil, o seni bulur."

Yürüdüm...

O an neler düşündüğümü hatırlamıyorum. Hızlı ama kısa adımlarla uzaklaştıkça usul usul kaybolmaya başladım.

Ne tuhaf adamdı.

Kapının önünde bir süre bekledim. Açılmadı. Geriye dönmek istedim. Dönemedim. Yaşlı adam eski yerinde bekliyor, bense yanına gidemiyordum.

Kapıya ilerledim.

Tekmeledim. Uğraştım, nafile...

Bekledim.

Uzunca bir süre bekledim. Gözlerim kendiliğinden kapanmaya başladı. Başımı yasladığım kapı birden açılmış yuvarlanır gibi düşmeye başlamıştı.

Korktum.

Belki ağlamaya belki bağırmaya başladım.

Baş ucumda bir kadın belirdi. Gülümsüyordu. "Nerede kaldın bak herkes seni bekliyor."

İkinci kez aynı şeyleri duymak biraz şaşırttı. Şaşkınlığıma aldırmadan devam etti.

"Bundan sonra annen hep senin yanında olacak."

"Birde şimdiki zaman" diyemedim.

2007 Sonbaharıydı, uzandığım terapi koltuğundan buğulu gözlerle uyanıyorum. Terapi Uzmanı Psikiyatrist Nusret Yerli, I. hipnoz seansımız sona erdi diyor. Ne söyledim hocam diye soruyorum, gülümseyerek anlatmaya başlıyor...

Hadi canım sende...